୨୮-୧୧-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେମାନେ ହୃଦୟର ସହିତ ବାବା-ବାବା କୁହ ତେବେ ଖୁସିରେ ଲୋମ ଟାଙ୍କୁରି ଉଠିବ ଏବଂ ଖୁସିରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ମାୟାଜିତ୍ ହୋଇଯିବ'' ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ କଥାରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମେହେନତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି କିନ୍ତୁ ତାହା ହିଁ ହେଉଛି ଖୁସି ଏବଂ ଯୋଗର ଆଧାର ?

ଉ□ର:- ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାରେ ହିଁ ମେହନତ ଲାଗୁଛି କିନ୍ତୁ ଏହା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଖୁସିର ନିଶା ଚଢୁଛି ଏବଂ ମିଠା ବାବା ମନେ ପଡୁଛନ୍ତି । ମାୟା ତ ତୁମକୁ ଦେହ-ଅଭିମାନର ବଶୀଭୂତ କରିବ, ବଳବାନ୍ ସହିତ ବଳବାନ୍ ହୋଇ ଲଢିବ, କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ସଂଶୟରେ ଆସିବାର ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ମାୟାର ତୋଫାନକୁ ଡର ନାହିଁ, କେବଳ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବିକର୍ମ କର ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମାର ପିତା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଅଥବା ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି, ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ପାଠ ପଢାଉଥିବା ବାବା ସର୍ବଦା ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସେ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର ଯିଏକି କେବେହେଲେ ଶରୀର ଧାରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ମଧ୍ୟ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମୋ ସଦୃଶ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ପରମପିତା ଅଟେ । ପରମପିତାଙ୍କର ଦେହ ନଥାଏ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର ନିଜର ଦେହ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ତ ଜନ୍ମଜନ୍ମାନ୍ତର ଦେହ ମିଳିଆସୁଛି । ବ□ମାନ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମୋ ସଦୃଶ ଦେହରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିବାକୁ ହେବ । ଯଦି ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ଏହା କୌଣସି କଷ୍ଟସାଧ ନୁହେଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେହ-ଅଭିମାନକୁ ଛାଡି ମୋ ସମାନ ହୁଅ । ସର୍ବଦା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମା, ଆମକୁ ବାବା ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବାବା ତ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି, ସିଏ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଇବେ କିପରି ? ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଏହି ଶରୀରରେ ଆସି ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଗଉ ମୁଖ ଦେଖାଉଛନ୍ତି ନା । ଗୋ ମୁଖରୁ ତ' ଗଙ୍ଗା ବାହାରି ପାରିବ ନାହିଁ । ମାତାକୁ ମଧ୍ୟ ଗଉମାତା ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ମଧ୍ୟ ଗାଈ ଅଟ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ତ ଗାଈ ନୁହଁନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ବାବାଙ୍କର ଗାଈ ତ ନାହିଁ ନା । ତାଙ୍କୁ ବଳଦ ଉପରେ ସବାରୀ ହେବାର ମଧ୍ୟ ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ଶିବ ଏବଂଶଙ୍କରକୁ ଏକ କହିଦେଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଶିବ-ଶଙ୍କର ଏକ ନୁହଁନ୍ତି । ଶିବ ତ'ହେଉଛନ୍ତି ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ତାଙ୍କ ପରେ ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କର । ବ୍ରହ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ନିବାସୀ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରି ପଏ□ସ୍ ବାହାର କରି ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଭୟ ମଧ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେମାନେ ଖୁସିର ସହିତ କହୁଛ ଆମେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଅଟୁ । ଆମକୁ ବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଭଗବାନୁବାଚ ମଧ୍ୟ ରହିଛି— ହେ ସନ୍ତାନମାନେ, ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କରିବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢାଉଛି । ତୁମେମାନେ ଯେଉଁ ଆଡକୁ ବି ଯାଉଛ ସେ□ରକୁ ଯାଉଛ, ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଛି ଯେ, ଆମକୁ ବାବା ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଯାହାକୁ ଆମେ ଏବେ ସେବାକେନ୍ଦ୍ରରେ ବସି ଶୁଣୁଛୁ ଏବଂ ବାବା ମୁରଲୀ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ମୁଖରେ ବାବା, ବାବା କହିଚାଲ । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମର ଯାତ୍ରା ହେଲା ନା । ଯୋଗ ଶବ୍ଦ ଏତେ ଶୋଭା ପାଉ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ଅମରନାଥ, ବଦ୍ରିନାଥ ଯାତ୍ରା କରିବା ପାଇଁ ପାଦରେ ଚାଲି ଚାଲି ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଏବେ ଏହି ବେହଦର ନାଟକ ପୂରା ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଆମକୁ ଯୋଗ୍ୟ କରି ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ତୁମେ ନିଜେ କହୁଛ ଯେ ଆମେ ପତିତ । ପତିତମାନେ କେବେ ବି ମୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ହେ ଆତ୍ମାମାନେ, ତୁମେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ ସେମାନେ ଶରୀରକୁ ପତିତ ଭାବି ଗଙ୍ଗାରେ ସ୍ନାନ କରିବାକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ଆତ୍ମାକୁ ନିର୍ଲେପ

ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ମୂଳ କଥା ହେଉଛି ଆତ୍ମା । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ପାପ ଆତ୍ମା, ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା । ଏହି ଶବ୍ଦକୁ ଭଲ ଭାବରେ ମନେ ପକାଅ । ଏହି ସବୁ କଥା ନିଜେ ବୁଝି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଭାଷଣ ଆଦି କରିବାକୁ ପଡିବ । ବାବା ତ ଗାଁ-ଗାଁ, ଗଳି-ଗଳିକୁ ଯିବେ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଘରେ-ଘରେ ଏହି ଚିତ୍ର ରଖିଦିଅ । ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି । ଏକଥା ସିଡି ଚିତ୍ରରେ ବହୁତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ସ□ପ୍ରଧାନ ହୁଅ । କାରଣ ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ନହୋଇ ତ କେହି ଘରକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସବୁବେଳେ ଏହି ଚିନ୍ତା ଲାଗି ରହୁ । ତେବେ ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଏମିତି ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଲେଖୁଛନ୍ତି, ବାବା ବହୁତ ତୁଫାନ ଆସୁଛି । ମନରେ ବହୁତ ଖରାପ ବିଚାର ଆସୁଛି । ଆଗରୁ ଏଭଳି ବିଚାର ଆସୁନଥିଲା ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ଏହିଭଳି ବିଚାର କର ନାହିଁ । ଆଗରୁ କ'ଣ ତୁମେମାନେ ଯୁଦ୍ଧ ଭୂମିରେ ଥିଲ କି ! ଏବେ ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହି ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏକଥା ଘଡି-ଘଡି ସ୍ମୃତିରେ ରଖ । ଗଣ୍ଠି ପକାଅ ଦିଅ । ଯେପରି ମାତାମାନେ ପଣତ କାନିରେ ଗଣ୍ଠି ପକାଇଥା'ନ୍ତି, ପୁରୁଷମାନେ ପୁଣି ନୋଟ୍ ବୁକ୍‌ରେ ଲେଖିଥା'ନ୍ତି । ତୁମର ଏହି ବ୍ୟାଜ୍ ବହୁତ ଭଲ ଚିହ୍ନ ଅଟେ । ଆମେ ରାଜକୁମାର ହେବାକୁଯାଉଛୁ, ଏହା ହେଉଛି ଭିକାରୀରୁ ରାଜକୁମାର ହେବାର ଈଶ୍ୱରୀୟ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ । ତୁମେ ରାଜକୁମାର ଥିଲ ନା । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବିଶ୍ୱର ରାଜକୁମାର ଥିଲେ । ଯେପରି ଇଂଲଣ୍ଡର ମଧ୍ୟ ପ୍ରିନ୍ସ ଅଫ୍ ଓ୍ୱେଲ୍‌ସ କୁହାଯାଇଥାଏ । ତାହା ହଦର କଥା, ରାଧା-କୃଷ୍ଣ ତ ବହୁତ ବିଖ୍ୟାତ ଅଟନ୍ତି । ସେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜକୁମାର-କୁମାରୀ ଥିଲେ ନା ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ସ୍ନେହ କରୁଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ବହୁତ ଭଲ ପାଇଥା'ନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଉଭୟଙ୍କୁ ସ୍ନେହ କରିବା ଦରକାର । ପ୍ରଥମେ ତ ରାଧାଙ୍କୁ ସ୍ନେହ କରିବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ପୁଅ ପ୍ରତି ଅଧିକ ସ୍ନେହ ରହିଥାଏ କାହିଁକି ନା ସେ ଉ□ରାଧିକାରୀ ହୋଇଥାଏ । ସ୍ତ୍ରୀର ମଧ୍ୟ ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ରହିଥାଏ । ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ନିମନ୍ତେ କହିଥା'ନ୍ତି, ସେ ତୁମର ଗୁରୁ ଈଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି । ସ୍ତ୍ରୀ ପାଇଁ ଏପରି କହିନଥା'ନ୍ତି । ସତ୍ୟ ଯୁଗରେ ତ ମାତାମାନଙ୍କର ମହିମା ରହିବ । ପ୍ରଥମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପରେ ନାରାୟଣ । ଅମ୍ବାଙ୍କର କେତେ ରିଗାର୍ଡ ରଖୁଛନ୍ତି । କାରଣ ସିଏ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର କନ୍ୟା ଅଟନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଏତେ ମହିମା ନାହିଁ, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମନ୍ଦିର ଅଜମେରରେ ରହିଛି, ଯେଉଁଠି ମେଳା ଆଦି ଲାଗିଥାଏ । ଅମ୍ବାଙ୍କ ମନ୍ଦିରରେ ମଧ୍ୟ ମେଳା ଲାଗିଥାଏ । ବାସ୍ତବରେ ଏହି ସବୁ ମେଳା ପତିତ କରିବା ପାଇଁ ହୋଇଥାଏ । ତୁମର ଏହି ମେଳା ଲାଗୁଛି ସ୍ୱଚ୍ଛ କରିବା ପାଇଁ । ସ୍ୱଚ୍ଛ ହେବା ପାଇଁ ତୁମକୁ ସ୍ୱଚ୍ଛ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ପାଣି ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପାପ ନାଶ ହୁଏ ନାହିଁ । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନୁବାଚ ରହିଛି, ମନମନାଭବ । ଗୀତାର ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଶେଷରେ ଏହି ଶବ୍ଦ ରହିଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେମାନେ ହିଁ ପ୍ରଥମେ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ କରିଛୁ । ପ୍ରଥମେ ସ□ପ୍ରଧାନ ଭକ୍ତି ପୁଣି ସ□, ରଜୋ, ତମୋ ଭକ୍ତି ହେଉଛି । ଏବେ ତ ଦେଖ ମାଟି ପଥର ଆଦି ସବୁର ଭକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି । ଏସବୁ ହେଉଛି ଅନ୍ଧଶ୍ରଦ୍ଧା । ବ□ମାନ ତୁମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛ । ଏହା ସୃଷ୍ଟିରୂପି ଓଲଟା ବୃକ୍ଷ ଅଟେ ନା । ଉପରେ ଅଛନ୍ତି ବୀଜ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜ ଅଥବା ରଚୟିତା ହେଉଛି ମୁଁ । ଯିଏକି ଏବେ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ନୂଆ ଦୁନିଆର ଚାରା ଲଗାଉଛନ୍ତି ନା । ଯେପରି ବୃକ୍ଷର ପୁରୁଣା ପତ୍ର ଝଡିଯାଇଥାଏ ଏବଂ ନୂଆ-ନୂଆ ପତ୍ର ବାହାରିଥାଏ । ସେହିପରି ବ□ମାନ ବାବା ମଧ୍ୟ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ବହୁତ ପତ୍ର ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ମିଶା ମିଶି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ନିଜକୁ ହିନ୍ଦୁ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ହିନ୍ଦୁମାନେ ହେଲେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର । ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନର ବାସ୍ତବ ନାମ ହେଉଛି ଭାରତ, ଯେଉଁଠି ଦେବତାମାନେ ରହୁଥିଲେ । ଆଉ କୌଣସି ଦେଶର ନାମ ବଦଳୁ ନାହିଁ, କେବଳ ଏହାର ନାମ ବଦଳାଇ ଦେଇ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବୌଦ୍ଧମାନେ ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମର ଧର୍ମ ଜାପାନୀ ଅଥବା ଚିନି ଅଟେ । ସେମାନେ ତ' ନିଜ ଧର୍ମକୁ ବୌଦ୍ଧଧର୍ମ ହିଁ କହିବେ । କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେହି ବି ନିଜକୁ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ବୋଲି

କହୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯଦି କେହି କହୁଛନ୍ତି ତେବେ କୁହ, ସେହି ଧର୍ମ କେବେ ଏବଂ କିଏ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ? ତେବେ ସେମାନେ କିଛି ହେଲେ ବି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ହିଁ ଲମ୍ବା-ଚଉଡା କରିଦେଇଛନ୍ତି, ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାର । ପ୍ରଥମେ ତ ନିଜର ଧର୍ମ ବିଷୟରେ ହିଁ ଜଣା ନାହିଁ, ଦ୍ୱିତୀୟରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟକୁ ବହୁତ ଦୂରକୁ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର କୁହାଯାଉଛି । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନରେ କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା । ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ ସିଏ ଯେପରି ଏକ ଲୋଟା ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକଥା ଶୁଣାଅ ଯେ, ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ତେବେ ଏହା ଯେପରି ଆଞ୍ଜୁଳାଏ ପାଣି ସଦୃଶ ହେଲା ନା । କେହି କେହି ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ନାନ କରିଥା'ନ୍ତି, କେହି ପୁଣି ମାଠିଆ ଭରି ନେଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । କେହି ଛୋଟ-ଛୋଟ ଲୋଟାରେ ପାଣି ଭରି ନେଇଯାଆନ୍ତି । ପ୍ରତିଦିନ ଗୋଟିଏ-ଗୋଟିଏ ବୁନ୍ଦା ମାଠିଆରୁ ଢାଳି ତାକୁ ଜ୍ଞାନ ଜଳ ଭାବି ପିଇଥା'ନ୍ତି । ବିଲାତରେ ମଧ୍ୟ ବୈଷ୍ଣବମାନେ ଲୋଟାରେ ଗଙ୍ଗା ଜଳ ଭରି ନେଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ତାହା ସରିଗଲେ ପୁଣି ମଗାଇଥା'ନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏସବୁ ପାଣି ପାହାଡରୁ ହିଁ ଆସେ । ଉପରୁ ମଧ୍ୟ ପାଣି ପଡିଥାଏ । ଆଜିକାଲି ଦେଖ ଘର ମଧ୍ୟ କେତେ ଉଚ୍ଚ ୧୦୦ ମହଲା ବିଶିଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଏପରି ହେବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ ତୁମକୁ ଏତେ ଜାଗା ମିଳିବ ଯେ ସେକଥା ନ ପଚାରିଲେ ଭଲ । ଏଠାରେ ରହିବା ପାଇଁ ଜାଗା ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ଏତେ ମହଲା ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ଅସରନ୍ତି ଶସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ । ଯେପରି ଆମେରିକାରେ ବହୁତ ଶସ୍ୟ ହେଉଛି ତେଣୁ ଜଳାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଲା ମୃତ୍ୟୁଲୋକ । ତାହା ଅମରଲୋକ । ଅଧାକଳ୍ପ ତୁମେ ସେଠାରେ ସୁଖରେ ରହିବ । ସେଠାରେ କାଳ ଭିତରକୁ ପଶିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ଉପରେ ଏକ କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର କଥା । ବେହଦର କଥାକୁ ପୁଣି ହଦର କଥା କରିଦେଇଛନ୍ତି । ପୂର୍ବରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ କେତେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଥିଲା । ଏବେ ତ କେତେ ବଡ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ କେତେ ଛୋଟ, ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବଡ ପ୍ରତିମା କରିଦେଇଛନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧ ଏବଂ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ବହୁତ ବଡ ଲମ୍ବା-ଲମ୍ବା ଚିତ୍ର କରିଦେଇଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏପରି ତ କେହି ହୋଇନଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ଏହି ଏମ୍ ଅବଜେକ୍ଟ (ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ)ର ଚିତ୍ର ଘରେ-ଘରେ ରଖିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ଏବେ ପାଠପଢି ଏହିପରି ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ତେଣୁ କାନ୍ଦିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯିଏ କାନ୍ଦନ୍ତି ସେ ସବୁ କିଛି ହରାଇଥା'ନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିଯାଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମକୁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ, କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ହିଁ ମେହନତ ଲାଗୁଛି । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେଲେ ହିଁ ଖୁସିର ନିଶା ଚଢିବ । ମିଠା ବାବା ମନେ ପଡିବେ । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗର ବର୍ସା ନେଉଛୁ । ବାବା ଆମକୁ ଏହି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥରେ ଆସି ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ରାତି-ଦିନ ବାବା-ବାବା ସ୍ମରଣ କରୁଥାଅ । ତୁମେ ଅଧାକଳ୍ପର ପ୍ରେମିକ ଅଟ । ଭକ୍ତମାନେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତ ଅନେକ ଭକ୍ତ ଅଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ସେହି ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରୁଛନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କର ଲୋମ ଟାଙ୍କୁରୀ ଉଠିବା ଦରକାର । ମାୟାର ତୁଫାନ ତ ଆସିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ତୋଫାନ ମୋ ପାଖକୁ ଆସୁଛି କାହିଁକି ନା ସବୁଠାରୁ ଆଗରେ ମୁଁ ଅଛି । ମୋ ପାଖକୁ ଆସୁଛି, ତେଣୁ ମୁଁ ବୁଝିପାରୁଛି— ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖକୁ କେତେ ଆସୁନଥିବ । କେତେ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡୁଥିବେ । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ତୋଫାନ ଆସୁଛି । ଯାହା ଅଜ୍ଞାନ କାଳରେ ମଧ୍ୟ କେବେ ଆସିନଥିଲା, ତାହା ମଧ୍ୟ ଆସୁଛି । ପ୍ରଥମେ ମୋ'ଠାରେ ଆସିବା ଦରକାର, ନଚେତ୍ ମୁଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କିପରି ବୁଝାଇବି । ଇଏ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛନ୍ତି । ଯଦି ପହିଲମାନ ହୋଇଥିବେ ତେବେ ମାୟା ମଧ୍ୟ ପହିଲମାନ ସାଥିରେ ପହିଲମାନ ହୋଇ ଲଢିଥାଏ । ମଲ୍ଲଯୁଦ୍ଧରେ ସମସ୍ତେ ଏକା ପରି ହୋଇନଥାନ୍ତି । ପ୍ରଥମ, ଦ୍ୱିତୀୟ, ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀର ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ତୋଫାନ ଆସୁଛି, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ତୋଫାନକୁ ଡର ନାହିଁ । କେବଳ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବିକର୍ମ କର ନାହିଁ । କେତେକ କହନ୍ତି— ଜ୍ଞାନରେ ଆସିଲାପରେ ଏକଥା କାହିଁକି ହେଉଛି, ତାହାଠାରୁ ତ' ଜ୍ଞାନ ନ ନେଇଥିଲେ ଭଲ

ହୋଇଥା'ନ୍ତା । ସଂକଳ୍ପ ମଧ୍ୟ ଆସିନଥାନ୍ତା । ଆରେ ଏହା ତ' ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ର ଅଟେ ନା । ସ୍ତ୍ରୀ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ପବିତ୍ର ରହୁ, ଭାବିବା ଦରକାର ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆମେ ହେଉଛୁ ଭାଇ-ଭାଇ ପୁଣି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆମେ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ହୋଇଗଲୁ । ପୁଣି ବିକାର କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲା । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହେଲେ ଉଚ୍ଚ କୂଳର ଯେଉଁମାନେ ପୁଣି ଦେବତା ହେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଆମେ ଭାଇ ଭଉଣୀ ହୋଇଗଲୁ । ଆମେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ କୁମାର-କୁମାରୀ ଅଟୁ । ଯଦି ଉଭୟ କୁମାର-କୁମାରୀ ହୋଇ ନ ରହନ୍ତି ତେବେ ପୁଣି ଝଗଡା ହୋଇଥାଏ । ଅବଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର ହୋଇଥାଏ । ପୁରୁଷମାନେ ମଧ୍ୟ ଲେଖନ୍ତି ଆମ ସ୍ତ୍ରୀ ଯେପରି ପୁତନା ଅଟେ । ଏଥିରେ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ ରହିଛି । ଯୁବକମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ଗନ୍ଧର୍ବ ବିବାହ କରି ଏକତ୍ର ରହୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ତ କମାଲ ଅଟେ । ସେମାନଙ୍କର ପଦ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ହୋଇପାରିବ । କିନ୍ତୁ ଯେବେ ଏପରି ଅବସ୍ଥା ଧାରଣ କରିବେ, ତେବେ ଜ୍ଞାନରେ ତୀବ୍ର ହୋଇପାରିବେ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ମାୟାର ତୋଫାନକୁ ଡରିବାର ନାହିଁ କିମ୍ବା କୌଣସି ସଂଶୟରେ ଆସିବାର ନାହିଁ । କେବଳ ଧ୍ୟାନ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବିକର୍ମ ନ ହେଉ । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି— ଏହି ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ସ□ପ୍ରଧାନ ହେବା ପାଇଁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ, ଜ୍ଞାନର ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ହେବ, ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ଫାଇନାଲ୍ ରେଜଲ୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ଚୂଡାନ୍ତ ଫଳାଫଳରେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଉଡନ୍ତା ପକ୍ଷୀ ହୁଅ ।

ଫାଇନାଲ୍ ରେଜଲ୍ଟରେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ସ୍ଥାନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ (୧) ଆନ୍ତରିକ ଅବିନାଶୀ ବୈରାଗ୍ୟ ବୃ□ ଦ୍ୱାରା ବିତିଯାଇଥିବା କଥାକୁ, ପୁରୁଣା ସ୍ୱଭାବ-ସଂସ୍କାରର ବୀଜକୁ ଜଳାଇ ଦିଅ । (୨) ଅମୃତବେଳାଠାରୁ ରାତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଈଶ୍ୱରୀୟ ନିୟମ ଏବଂ ମର୍ଯ୍ୟାଦାଗୁଡିକୁ ସର୍ବଦା ପାଳନ କରିବାର ବ୍ରତ ଧାରଣ କର । (୩) ମନ-ବଚନ-କର୍ମ ବା ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପର୍କରେ ନିରନ୍ତର ମହାଦାନୀ ହୋଇ, ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇ ଦାନ ପୁଣ୍ୟ କରୁଥାଅ । ଯଦି ଏହିପରି ହାଇଜମ୍ପ ଦେବା ଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବ ତେବେ ଯାଇ ଉଡନ୍ତା ପକ୍ଷୀ ହୋଇ ଫାଇନାଲ୍ ରେଜଲ୍ଟରେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ସ୍ଥାନ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜର ଆନ୍ତରିକ ବୃ□ ଦ୍ୱାରା ବାତାବରଣକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିବା ହିଁ ଅନ୍ତିମ ସମୟର ପୁରୁଷାର୍ଥ ବା ସବା ।